

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 566/2015
25.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Београд, кога заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Суботици, против туженог М.М. из Р.К., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из Т., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2880/14 од 25.11.2014. године, у седници одржаној 25.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2880/14 од 25.11.2014. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2880/14 од 29.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули, П1 244/14 од 16.05.2014. године, ставом првим изреке одбијен је предлог туженог да суд одбаци тужбу тужиоца. Другим и трећим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 777.020,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2012. године па до исплате. Четвртим ставом изреке тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа, а за исплату износа од још 991.724,60 динара са законском затезном каматом, је одбијен. Последњим ставом изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ до 22.145,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2880/14 од 25.11.2014. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2880/14 од 29.01.2015. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда преиначена у одбијајућем делу, тако што је поред досуђеног износа од 777.020,00 динара тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од још 991.724,60 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2012. године па до исплате, а на име накнаде трошкова првостепеног поступка, поред досуђеног износа, још износ од 30.555,00 динара, док је жалбу туженог одбио и наведену првостепену пресуду у делу којим је одбијен предлог за одбачај тужбе у побијаном усвајајућем делу и у

не преиначеном делу одлуке о трошковима поступка, потврдио. Последњим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати износ од 33.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку који се односе на посебну ревизију, а због погрешне примене материјалног права.

Оцењујући да је изјављена ревизија дозвољена по одредбама члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14) у вези члана 23. став 1. истог закона, Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Сомбору, Судска јединица у Кули П 296/10-07 од 14.06.2011. године, обавезани су тужилац и тужени да солидарно исплате тужили у тој парници Б.З. из Л. износ од 1.283.671,00 динара на име накнаде штете коју је претрпела у саобраћајној незгоди дана 14.12.2004. године, насталу кривицом радника тужиоца, овде туженог, утврђене правноснажном пресудом Општинског суда у Кули К. 359/06 од 26.01.2007. године. У поступку извршења, на основу решења о извршењу Првог основног суда у Београду И 38950/12 од 28.09.2012. године у корист извршног повериоца, Б.З., са рачуна тужиоца принудно је наплаћен износ од 1.761.135,46 динара, од чега на име главнице износ од 1.283.671,00 динара, на име законске затезне камате износ од 270.370,56 динара, на име трошкова парничног поступка износ од 142.543,90 динара и на име трошкова извршног поступка износ од 64.550,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио регресни захтев тужиоца за износ од 777.020,00 динара са законском затезном камтом, оцењујући да је одговорност странака као солидарних дужника према оштећеној солидарна и дељива применом члана 413. и члана 423. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о жалби тужиоца, другостепени суд је донео побијану пресуду којом је преиначио првостепену пресуду у одбијајућем делу, усвајајући захтев тужиоца у целости, оцењујући да у конкретном случају нема места примени законских одредби које је применио првостепени суд, већ да обавеза туженог произилази из садржине одредби члана 124. став 3. Закона о државним службеницима.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Правилан је закључак другостепеног суда да се регресно право тужиоца према туженом заснива на одредби члана 170, члана 171. Закона о облигационим

односима, као и на одредбама члана 163. став 7. Закона о раду у вези члана 124. став 1. Закона о државним службеницима.

Одредбом члана 170. став 1. ЗОО прописано је да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу одговара предузеће у коме је радио у тренутку проузроковања штете, осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало, а другим ставом ове одредбе да оштећени има право захтевати накнаду штете и непосредно од радника ако је штету проузроковао намерно. Лице које је оштећенику накнадило штету коју је запослени проузроковао намерно или крајњом непажњом има право да од тог запосленог захтева накнаду плаћеног износа у року од шест месеци од дана исплаћене накнаде (члан 171. став 2. и 3. ЗОО).

Одредбом члана 163. став 7. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05), прописано је да запослени који на раду или у вези са радом намерно или крајњом непажњом проузрокује штету трећем лицу, а коју је накнадио послодавац, дужан је послодавцу накнадити износ исплаћене штете. Сличну одредбу садржи и члан 124. Закона о државним службеницима, којим је између осталог прописано да уколико Република Србија оштећенику накнади штету коју је државни службеник проузроковао намерно или из крајње непажње, има право да од државног службеника захтева накнаду плаћеног износа у року од шест месеци од дана исплаћене накнаде. Поред тога одговорност полицијског службеника прописана је и одредбом члана 166. став 1. Закона о полицији, одређењем да за штету коју полицијски службеник причини трећим лицима РС одговара ако се докаже да је полицијски службеник поступао несагласно прописима о начину обављања полицијских послова у ком случају Република Србија има право регреса ако се докаже да је поступао несагласно прописима о начину обављања полицијских послова.

Имајући у виду напред цитиране материјално-правне одредбе које се у конкретном случају морају применити, као и утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да је правилан став другостепеног суда о постојању обавезе туженог да свом послодавцу, овде тужиоцу, исплати износ који је послодавац исплатио оштећеном лицу, на име накнаде штете, која је настала кривицом туженог, као запосленог. Кривица туженог и његова одговорност за штету коју је оштећено лице претрпело у поменутој саобраћајној незгоди, утврђена је раније донетим правноснажним пресудама, при чему није од значаја чињеница која се наводи у ревизији, да су кривична дела за које је тужени у кривичном поступку оглашен кривим и то кривично дело против безбедности саобраћаја из члана 201. став 3. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС, извршена из нехата. Радње извршења означеног кривичног дела у грађанско-правном смислу могу се уподобити са грубом непажњом, која представља основ у смислу напред наведених материјално-правних прописа, за настанак регресног захтева тужиоца према свом запосленом, овде туженом. Тужени је као запослени код тужиоца, као припадник полиције и државни службеник, грубим кршењем саобраћајних прописа извршио наведено кривично дело, због чега се не могу прихватити као основани наводи ревизије да је тужени критичном приликом поступао пажњом посебно брижљивог човека, односно да се поступање туженог може окарактерисати само као обична непажња.

Како се осталим ревизијским наводима понављају жалбени разлози који су правилно оцењени од стране другостепеног суда, то је овај суд из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**